

XVI. Benedek pápa üzenete a betegek XVIII. világnapjára

2010. február 11-én, a Boldogságos Szűz Mária lourdes-i megjelenésének emléknapiján tartjuk a betegek XVIII. világnapját a vatikáni bazilikában. Idén ez a nap szerencsésen egybeesik az Egészségügyi Dolgozók Lelkigondozásának Pápai Tanácsa létrehozásának 25. évfordulójával, ami további okot ad arra, hogy hálát adjunk Istennek az egészségügyi pasztoráció terén eddig megtett útért. Szívből kívánom, hogy ez az évforduló indítsa meg nagylelkűbb apostoli buzgóságra a betegek és az őket ápolók lelkipásztori szolgálatában.

A betegek évente megtartott világnapjával az Egyház a legszélesebb körben szeretné fogékonnyá tenni az egyházi közösséget az egészségügy hatalmas területén végzett lelkipásztori szolgálat fontossága iránt. Ez a szolgálat szerves részét képezi küldetésének, mivel Krisztus üdvözítő küldetésének vonalába illeszkedik. Ő, az isteni Orvos „ahol csak járt, jót tett, meggyógyította az összes ördögtől megszállottat” (ApCsel 10,38). Szenvedésének, halálának és feltámadásának misztériumából az emberi szenvedés értelmet és teljes világosságot nyer. Isten szolgája II. János Pál pápa *Salvifici doloris* kezdetű apostoli levelében megvilágosító szavakat találunk erre vonatkozóan. Ezt írta: „Az emberi szenvedés Krisztus szenvedésében érte el tetőpontját. S ezzel egészen új dimenzióba, új létrendbe lépett át: összekapcsolódott a szeretettel..., azzal a szeretettel, amely a jót megteremti, akár még a rosszból is, épp a szenvedés útján, miként a legfőbb jó, a világ megváltása is Krisztus keresztjéből származik: és állandóan abból ered. Krisztus keresztje forrássá lett, amelyből az élő víz folyói fakadnak” (18.).

Az Úr Jézus az utolsó vacsorán, mielőtt visszatért az Atyához, letérdelt, hogy megmossa az apostolok lábát, elővételezve így a kereszt mindent felülmúló szeretetaktusát. Ezzel a tettel arra hívta meg tanítványait, hogy lépjenek be az ő szeretetének logikájába, amellyel önmagát adja oda, különösen a legkisebbeknek és a legrászorultabbaknak (vö. Jn 13,12-17). Az ő példáját követve minden keresztény arra hivatott, hogy a különböző és mindig új élethelyzetekben újraélje az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszédet. Ő, amikor elhaladt egy ember mellett, akit a rablók félholtan az út szélén hagytak, „meglátta, megesett rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort öntött a sebeire és bekötözte, magát az embert pedig felültette teherhordó állatára, elvitte egy fogadóba és ápolta. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadónak ezzel a kéréssel: Viseld gondját, és ha többet költenél, visszatérve megadom neked” (Lk 10,33-35).

A példabeszéd végén Jézus azt mondja: „Menj és tégy te is hasonlóképpen” (Lk 10,37). Ezekkel a szavakkal fordul hozzánk is. Arra buzdít, hogy hajoljunk oda sok-sok testileg és lelkileg sebzett testvérünkhöz, akikkel a világ útjain találkozunk. Segít megértenünk, hogy Isten kegyelmével, melyet a mindennapok során befogadunk és megélünk, a betegség és a szenvedés megélése a remény iskolájává válhat. Valójában, ahogy ezt *Spe salvi* kezdetű enciklikámban megerősítettem, „Nem a szenvedés kiiktatása, nem a szenvedés előli menekülés üdvözíti az embert, hanem a képesség, hogy a szenvedést elfogadja, benne érlelődjön, és értelmet találjon benne a Krisztussal való egyesülés révén, aki végtelen szeretettel szenvedett” (37.).

Már a II. Vatikáni Zsinat is beszélt az Egyház azon fontos feladatáról, hogy gondoskodjon a szenvedő emberről. A *Lumen gentium* kezdetű dogmatikus konstitúcióban olvassuk, hogy „Miként Krisztust az Atya azért küldte, hogy "örömhírt vigyen a szegényeknek, ... gyógyítsa a megtört szívűeket" (Lk 4,18), "keresse és üdvözítse, ami elveszett" (19,10), hasonlóképpen az

Egyház is szeretettel veszi körül mindazokat, akiket az emberi gyengeség gyötör, sőt szegény és szenvedő alapítójának képmását ismeri föl a szegényekben és szenvedőkben, próbál könnyíteni nyomorúságukon és bennük Krisztusnak akar szolgálni” (8.). Az egyházi közösségnek ez a betegekért és szenvedőkért folytatott humanitárius és lelki tevékenysége az évszázadok során sokféleképpen, sokszor egészségügyi intézmények formájában is megnyilvánult. Szeretném itt megemlíteni azokat, amelyeket közvetlenül az egyházmegyék működtetnek és azokat is, amelyek a különböző szerzetesi intézmények nagylelkű támogatásával születtek meg. Értékes „örökségről” van szó, mely válasz arra, „hogya szeretetnek meglegyenek a szervezetei ahhoz, hogy a közösségi szolgálatot rendezetten tudja végezni” (*Deus caritas est*, 20.). Az Egészségügyi Dolgozók Lelkigondozása Pápai Tanácsának létrehozása 25 évvel ezelőtt, az egyháznak az egészségügy világa iránt tanúsított gondoskodásába illeszkedik. Fontos hozzátennem, hogy a mai korban még nagyobb igény érezhető az egyház betegek melletti szerteágazó és figyelmes jelenléte iránt, mint ahogy érezhető a társadalom olyan jelenléte iránti igény is, amely képes hatékonyan közvetíteni az evangéliumi értékeket az emberi élet védelmében annak minden szakaszában, a fogantatástól a természetes halálig.

Szeretném most azt a *Szegényeknek, betegeknek és minden szenvedőnek szóló üzenetet* idézni, amelyet a szinódusi atyák a II. Vatikáni Zsinat végén a világhoz intéztek: „Ti mindannyian, akik a leginkább érzitek a kereszt súlyát – mondták - ... ti, akik sírtok... ti, ismeretlen szenvedők, merítsetek ismét bátorságot: titeket részesít előnyben Isten országa, a remény, a boldogság, az élet országa; a szenvedő Krisztus testvérei vagytok; és vele, ha akarjátok, megmentitek a világot!” (vö. *Ench. Vat.*, I, 523., /313. o./). Szívből köszönöm mindazoknak, akik nap mint nap úgy „állnak a betegek és a szenvedők szolgálatában”, hogy „tanúságtételük Isten irgalmáról, amelyre törekszenek, egyre inkább megfeleljen az új igényeknek” (vö. II. János Pál pápa, *Pastor Bonus* apostoli konstitúció, 152.).

Most, a papság évében gondolatom különösképpen felétek irányul, kedves paptestvérek, „betegek szolgálói”, jelei és eszközei Krisztus könyörületének, amelynek minden szenvedő emberhez el kell jutnia. Arra hívlak benneteket, kedves paptestvérek, hogy ne kíméljétek magatokat, amikor gondoskodtok róluk és vigaszt adtok nekik. A próbatételben lévő ember mellett töltött idő bőséges kegyelmeket hoz a lekipasztorkodás minden más területén is. Végül hozzátok fordulok, kedves betegek, kérlek titeket, hogy imádkozzatok és ajánljátok fel szenvedéseiteket a papokért, hogy hűségesek tudjanak maradni hivatásukhoz, és szolgálatuk lelki gyümölcsökben gazdag legyen az egész egyház javára.

Ezekkel az érzésekkel kérem Mária, a *Betegek Gyógyítója* anyai védelmét a betegek és az őket gondozók számára, és szívből küldöm mindnyájatokra apostoli áldásomat.

Vatikán, 2009. november 22., Krisztus Király ünnepén

XVI. Benedek pápa